

горѣше въ огнь, жиытѣ на слѣпытѣ му
очи бѣяхъ тѣи силно щото ся чуяхъ, и
потѣ изобиленъ обливаше лице то му. Най
послѣ посѣдиъ до леглото си, и като
опрѣ лакѣетѣ си о колѣнѣ, захлупи ли-
цето си съ двѣтѣ си рѣцѣ за да потж-
не ужъ въ ноцѣтъ, като дѣте кога ся
крые на майкѣ си въ полытѣ.

Но тогазы клѣпкытѣ на очитѣ му ста-
нѣхъ прозрачны, и видѣ пакѣ призракѣтъ
на Графинѣтъ тѣи като сѣдила до не-
го та го затопляше и го привличаше.
Колѣнетѣ му опирахъ о нейнытѣ; ней-
ното дыханіе досягаше по ланитытѣ му;
а голѣмытѣ ѣ очи като гледахъ все въ
него безъ да мигнѣтъ обаяхъ сѣрдцетому.

Пѣдиъ на колѣнѣ, вѣчаше ся да ся по-
моли и выкаше: „Помилуй мя Боже.“ Но
неможеше да каже както Давида: „О,
Боже, рабѣ твой сѣзве сѣрдцето си за да
ти ся помоли.“ Защото сѣрдцето му го
бѣ оставило неюнашки, понеже неможа
да го ступаниса. А като неможеше да
отпѣди призракѣтъ, стаяж наблегнѣтъ
о стѣнѣтъ, съ ключены рѣцѣ, наченѣ
да ся разговаря ужъ съ него „Коя ли си
ты, думаше му, че ты обычамъ чакѣ тол-
козь? Виждалъ съмъ азъ много жены по-